

Predikan på Tacksägelsedagen 11 oktober 2020.

Lukasevangeliet kapitel 19, vers 37-40

Då han närmade sig staden och var på väg ner från Olivberget började hela skaran av lärjungar i sin glädje ljudligt prisa Gud för alla de underverk de hade sett: 'Välsignad är han som kommer', konungen, 'i Herrens namn.' Fred i himlen och ära i höjden. Några fariséer i folkmassan sade då till honom: "Mästare, säg åt dina lärjungar att sluta." Han svarade: "Jag säger er att om de tiger kommer stenarna att ropa."

Jag minns när en av mina söner var liten och han hade fått något av någon så sa jag, som den jobbiga förälder jag var: *Vad säger man?* Svaret dröjde en stund och jag antar att där inne i det lilla barnets hjärna snurrade två ord, *tack förlåt tack förlåt tack förlåt*. Vilket skulle han välja och han svarade *Förlåt...* och insåg snart att den här gången skulle han sagt *Tack..* Andra gånger var det tvärtom, då hade nåt dumt skett och den jobbiga fadern sa *Vad säger man?* och sonen tänkte *förlåtack, förlåtack, förlåtack...tack!*

Små ord som har fått alldeles för liten mening och som kan betyda så mycket. *Förlåt* och *tack*. Två centrala ord i teologi, kristen tro och samtidigt i våra liv i det lilla och i det stora.

Idag handlar det om *Tack...* om tacksamhet... utan komplicerande, tänkte jag mig. Vilket inte är alldeles enkelt när det gäller mig och bibeltexter och predikan. Men jag har hela veckan tänkt på att jag vill göra ett försök. De tre texterna vi läst och hört rymmer mycket gott och de får stå för sig själva. Det blir mer av ett försök att fördjupa Tacksägelsedagens grundfundament: Tacksamhet. Lovsång är temat men det är ju mer en fråga om ett uttrycksätt för tacksamheten. Idag låter vi all sång vi får lyssna till vara svar nog, tillsammans med allt vi sjunger tillsammans.

Så jag bestämde mig för att fokusera på allt i livet som jag har att vara tacksam för. Tisdag, onsdag och halva torsdag var det ganska tomt. Bekymren hos mig och andra, i vårt land och i världen hopade sig. Jag fick inte fatt i tacksamheten.

Jag letade upp en gammal berättelse i mitt minne. Det handlar om ett samtal, om Bibelns skapelseberättelse, mellan en Jude och en Kristen. Där Juden, vis av erfarenhet och historia sa: *När ni kristna läser skapelseberättelsen så funderar ni över om den verkligen genomfördes på 7 dagar och ni fastnar i ordningen mellan de olika skapelsedagarna. Ni intellektualiserar och komplicerar. Ni hamnar i åsiktskrig med varandra och konsekvenserna av den ena uppfattningen gentemot den andra tar sig orimliga proportioner.* Den kristne svarar; *Ja men det är ju viktigt hur vi läser dessa texter, hur vi förstår dem etcetera. Hur gör ni då?* Juden svarade vi läser och så blir vi så glada för att Gud har skapat allt så gott att vi börjar sjunga och fylls av tacksamhet inför allt vackert i universum.

Så kan man ju också göra, tänkte jag. Så kan jag faktiskt välja att göra lite oftare. Att låta sig hänföras och fyllas av tacksamhet. Lite som när vi låter våra ögon vila på det smyckade nattvardsbordet. Visst är det fantastiskt, färgerna, brokigheten, helheten, detaljerna. En gång om året smyckar vi bordet så här, på Tacksägelsedagen, och det hjälper oss att se och hänföras över skapelsens skönhet och skaparen själv.

Så med den berättelsen, det synsättet, i mitt inre fortsatte jag fundera under resten av torsdagen och hela fredagen. Jag hade ju redan då en liten föraning om det vackra bordet, men det blev ett funderande och sökande som hela tiden fick sin förankring i det som skedde, i livet. Och det är väl som det ska vara. Vi ska ju inte odla en tacksamhet som är verklighetsförnekande.

Så jag frågade mig själv och jag frågar dig; *Vad finns det i livet som bara är och som borde väcka, räcka, till tacksamhet?* Tänk efter en kort stund. Fäst din blick på bordet, eller sök ljuset ovanför Nålsögat, eller

blunda... tänk efter en kort stund och försöka hitta det där som väcker din tacksamhet.

...
...
...
...

Jag vet inte hur det går för dig, men jag hade lite svårt att bara rada upp det ena efter det andra som fyllde mig med tacksamhet. Det blev till slut mina Barn (26, 32 och 35 år gamla), det blev Guds Nåd, och så blev det lite mediciner som jag behöver och har tillgång till och så blev det några få relationer som är så där viktiga och gör mig tacksam. Men sen blev det inte mer. Det kanske var ganska mycket men jag saknade liksom det där tacksamhetsflödet.

Jag tror att vi alla måste träna oss i att se det som fyller oss med tacksamhet och formulera det. I all enkelhet. Att se det goda som vi kan vara tacksamma över är ett medvetet val, en tränings sak. Nåt vi måste hålla vid liv för att inte tryckas ner av allt det där andra som bara är tungt. Vi behöver tacksamhetens lätthet för att stå emot det svåra, det som trycker ner och förgör.

Min erfarenhet är att det är lätt att vara Tacksam för det som varit. *Tack min Gud för vad som varit...* Och det är också lätt att vara tacksam, för det som ska komma, det vi längtar till, det som när våra förväntningar. Men det kan vara svårare att hitta tacksamheten i det som är vårt nu! Vårt nu blir så ofta bemängt av alltihop.

Jag ska inte hålla på så mycket längre, jag tror att både du och jag har fattat att vi skulle må bra av att söka och finna det vi har att vara tacksamma över. Och våga formulera det, riktat till Gud, till Livet, till själva varandet. Jag tror att både du och jag kan förstå att det är ett

medvetet val som behöver göras och det är något vi behöver träna oss på.

För tacksamheten är en hjälp att stå emot allt det andra.

Får jag sluta med en liten berättelse från i fredags eftermiddag. Jag hade en begravning i Abrahamsbergskyrkan. Flera av oss här i kyrkan kände Sture Kullgren. Han blev 92 år. I somras fick han reda på att han var sjuk, så sjuk att det inte var så mycket tid kvar. Han tog vara på den. Han ringde mig mot slutet av augusti och vi kom överens om att jag skulle hålla begravningen. Vi fick träffas ett par gånger innan han avled i mitten av september. Vi planerade begravningstjänsten, han berättade om sitt liv, vi firade nattvard.

Allt i sin ordning... men det som jag vill berätta hände alltså i fredags. Vi var ca 45 människor på begravningstjänsten, 30 från familjen och ett femtontal vänner från förr och från kyrkan i Abrahamsberg. Men Stures sociala nätverk var mycket större än så. Men det är svårt i dessa tider.

Döttrarna hade sagt till ett antal vänner att det skulle gå bra att komma till grusplanen utanför kyrkan och få ta ett avsked då kistan burits ut och placerats i bilen.

Vi följde kistan ut på gården, lyssnandes på *Amazing Grace*. Den syn som mötte oss ute på gården var så vacker. Där ute stod ytterligare 40-50 människor, de flesta 70+ som det heter.

De stod som i en halvcirkel och vi sjöng *Härlig är jorden* och kön slingrade sig fram till bilen och många avsked blev till. Att stå och se på var så livsbejakande. Och all den tacksamhet som givetvis fanns och finns runt en social 92-åringars liv, smittade av sig. Jag fylldes av en otrolig tacksamhet över vänner, respekt, allvar, varma leenden, kyrkan, tron, björkarna...

Och jag tänkte, och jag tänker: Vi måste våga öppna våra ögon och våra sinnen så vi ser allt det där som vi har att vara tacksamma för. I det lilla, i det stora och i allt där emellan.

Amen

Vi sjunger psalm 341